

Arrest

nr. 346 717 van 18 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 5 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 7 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 september 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 oktober 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Egyptisch staatsburger en bent u afkomstig uit het dorp Sahel Selim in het gouvernement Asyut, waar u steeds hebt gewoond tot uw vertrek uit Egypte.

U hebt het middelbaar afgewerkt, waarna u nog een jaar in Egypte verbleef. U hebt niet gewerkt in Egypte. U leerde uw Palestijnse echtgenoot, K. M. K. A. (CGVS: (...), OV: (...)) via Facebook kennen. Jullie communiceerden een drietal maanden dagelijks met elkaar vooraleer jullie een liefdesrelatie kregen. Vijf à zes maanden na jullie eerste contact kwam uw moeder achter jullie relatie. Zij waarschuwde u dat u de relatie moest verbreken en dat ze het aan uw vader zou vertellen als u toch verder contact met hem zou houden. Ze zei dat u als Egyptisch meisje niet met een buitenlander mocht trouwen. Jullie bleven echter dagelijks contact houden. Toen uw moeder dat vaststelde vertelde ze het aan uw vader. Uw vader sloeg u, bedreigde u met de dood en probeerde u uit te huwelijken aan iemand anders. Ondertussen was uw echtgenoot van Gaza naar Griekenland gereisd. U vertelde hem alles en hij stuurde iemand naar Egypte om u te begeleiden naar Griekenland.

U verliet Egypte in september 2023 en reisde via Saoedi-Arabië naar Griekenland, waar u in september 2023 aankwam. Na uw aankomst vernietigde u uw Egyptisch paspoort en verzocht u om internationale bescherming. U verbleef 15 à 18 dagen in een gesloten centrum, waarna u naar een ander opvangcentrum werd overgebracht. Uw echtgenoot verzocht eveneens om internationale bescherming in Griekenland en werd op 5 oktober 2023 erkend als vluchteling. Op 26 februari 2024 huwde u met uw echtgenoot in Griekenland. Na uw huwelijk konden jullie samen verblijven in een opvangcentrum. U ontving een negatieve beslissing op 7 juli 2024. U ging in beroep en op 25 juli 2024 werd uw beroep afgewezen. Jullie moesten het opvangcentrum verlaten.

U verliet Griekenland samen met uw echtgenoot op 5 augustus 2024 en jullie reisden met het vliegtuig naar België, waar jullie diezelfde dag aankwamen. Op 7 augustus 2024 verzocht u om internationale bescherming in België.

Op 29 juni 2025 werd uw zoon A. M. in België geboren.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: de geboorteakte van jullie zoon, jullie huwelijksakte, (de eerste pagina van) uw Egyptisch paspoort, uw geboorteakte, uw identiteitskaart en uw Griekse beslissingen.

Uw man legt de volgende documenten neer: zijn Palestijnse identiteitskaart, zijn Palestijnse paspoort, zijn geboorteakte, de overlijdensakte van zijn moeder, zijn UNRWA family registration card, een attestatie van zijn Palestijnse afkomst, de geboorteakte van jullie zoon, uw persoonsgegevens en een getuigenis van een vriend over de bedreigingen door uw familie. Op 8 september 2025 stuurde uw man nog een opmerking door over de inhoud van zijn persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Egypte vreest u uw familie. U bent buiten hun wil om met een Palestijn getrouwd en jullie hebben ondertussen samen een kind gekregen. U kan er niet rekenen op de steun van uw familie en jullie hebben besloten om zich in België te vestigen. Tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en vaagheden leiden er echter toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient opgemerkt dat u vage en weinig waarschijnlijke verklaringen aflegt over wanneer en de manier waarop uw ouders uw relatie met uw man te weten kwamen. U stelt dat uw ouders vijf à zes maanden na het begin van jullie kennismaking van jullie relatie wisten (CGVS, p. 8). Uw moeder betrapte u terwijl u aan de telefoon met hem aan het babbelen was en waarschuwde u meermaals (CGVS, p. 8). Ze zei dat u meteen moest stoppen en dat zij het anders aan uw vader zou vertellen (CGVS, p. 8). Hoeveel keer ze u waarschuwde kan u niet zeggen (CGVS, p. 9). Gevraagd om een ruime inschatting te maken, verklaart u dat u ondertussen al lang hier bent en u kan het zich niet goed meer herinneren (CGVS, p. 9). Gevraagd vanaf wanneer uw vader op de hoogte was, antwoordt u niet op de vraag (CGVS, p. 9). Uiteindelijk stelt u dat uw vader misschien een maand nadat uw moeder ervan wist, op de hoogte was (CGVS, p. 9). Gevraagd hoelang u daarna nog in Egypte bleef, antwoordt u niet op de vraag. Wanneer u diezelfde vraag opnieuw wordt gesteld, zegt u dat u nog ongeveer een maand in Egypte bleef (CGVS, p. 10). Dat u dergelijke vage verklaringen aflegt over de oorzaak van uw vertrek uit Egypte en het verlaten van uw familie, is maar weinig aannemelijk en doet twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen.

Voorts roepen uw verklaringen over de reactie van uw ouders op uw relatie ernstige vragen op. U stelt dat mentaliteit in de regio waar u woonde bijzonder conservatief is, dat het volgens jullie tradities en gewoontes

uitgesloten is dat u als Egyptisch meisje met een buitenlander zou trouwen en dat u enorm onder druk werd gezet om de relatie te beëindigen (CGVS, p. 7). De acties van uw ouders die u beschrijft tonen dit echter niet aan. Zowel u als uw echtgenoot verklaren dat jullie dagelijks contact hadden, soms meerdere keren per dag (CGVS, p. 7 en p. 8; CGVS 24/25300, p. 20). U kon hem telefonisch spreken toen u thuis zat om te studeren op uw kamer (CGVS, p. 8). Nadat uw moeder u betrapte had bleef u uw telefoon gebruiken om met uw man te praten (CGVS, p. 9). Gevraagd of u uw telefoon mocht houden nadat u betrapte werd, zegt u dat ze op een gegeven moment uw telefoon had afgenomen maar dat u achter haar rug toch uw telefoon gebruikte om met uw man te praten (CGVS, p. 9). Als uw moeder even buitenshuis was gebruikte u de gelegenheid om uw telefoon te gebruiken (CGVS, p. 9). Ook nadat uw vader op de hoogte was, kon u uw man nog contacteren (CGVS, p. 11). U had al sinds 2022 een paspoort omdat u verder ging studeren in het buitenland en een studiebeurs ging aanvragen (CGVS, p. 11 en p. 12). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere uitspraken wat betreft het conservatief klimaat waarin u leefde, stelt u dat het goed meevalt wanneer het op onderwijs aankomt maar dat het een ander verhaal is wanneer het over relaties gaat (CGVS, p. 12). U kon zonder enige problemen het huis verlaten en het openbaar vervoer nemen om van Asyut naar de luchthaven van Caïro te gaan (CGVS, p. 14). U stelt louter dat uw ouders niet thuis waren en dat het een zestal uur duurt om van Asyut naar Caïro te gaan en dat uw vader niet kon weten dat u de provincie Asyut had verlaten (CGVS, p. 14). Dat u als meisje uit een conservatieve familie dergelijke vrijheid genoot, ook nadat u al betrapte was geweest op contact met een buitenlandse jongen, is maar weinig plausibel.

Daarnaast zijn uw verklaringen met betrekking tot de uithuwelijking vaag, weinig waarschijnlijk en tegenstrijdig met de verklaringen van uw echtgenoot. U stelt dat uw vader u sloeg, u niet verder liet studeren en u als reactie op uw relatie probeerde uit te huwelijken aan een andere man, M M. (CGVS, p. 9). Gevraagd wanneer hij u probeerde uit te huwelijken, stelt u dat dit gebeurde niet zo lang nadat hij op de hoogte was geraakt van uw relatie (CGVS, p. 9). Uiteindelijk stelt u dat het niet zover is gekomen en dat uw vader M M er eigenlijk niet op had aangesproken, maar dat hij dat van plan was (CGVS, p. 9 en p. 10). U zou daarop contact hebben opgenomen met uw man en hem alles verteld hebben, onder andere het feit dat uw vader u wilde uithuwelijken aan iemand anders, waarna hij voorstelde om het nodige te doen zodat u Egypte kon verlaten (CGVS, p. 10). Uw man daarentegen stelt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat er geen andere huwelijkskandidaten waren en dat er geen plannen waren om een huwelijk te arrangeren (CGVS 24/25300, p. 20). Dat jullie verklaringen hierover tegenstrijdig zijn haalt de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit.

Verder is het bijzonder opvallend dat u stelt dat niemand van uw familie op de hoogte is van uw huwelijk (CGVS, p. 13), terwijl uw echtgenoot verklaart dat hij uw vader contacteerde om te zeggen dat jullie getrouwd waren (CGVS 24/25300, p. 8) en dat jullie bedreigd werden door uw familie als gevolg van dit huwelijk (CGVS 24/25300, p. 8 en p. 9). Volgens uw echtgenoot dreigde uw vader ermee om mensen naar jullie te sturen om u van uw echtgenoot te doen scheiden (CGVS 24/25300, p. 8). Uw echtgenoot stelt ook dat een vriend van hem op een bepaald moment getuige was van een telefoongesprek tussen hem en uw familie, waarbij door uw vader bedreigingen geuit werden (CGVS 24/25300, p. 21). Uw man legt een getuigenis neer van deze vriend. Op geen enkel moment vermeldt u echter enige bedreigingen van uw familie na uw vertrek uit Egypte. U stelt louter dat er geen contact meer is tussen uw ouders en uzelf sinds uw vertrek uit Egypte (CGVS, p. 5). Dat jullie verklaringen op dergelijke essentiële punten niet overeenkomen, is bijzonder vreemd en doet vermoeden dat u de werkelijke toedracht van uw vluchtmotieven tracht te maskeren. De getuigenis van de vriend van uw man verandert hier niets aan aangezien die volledig gebaseerd is op zijn eigen verklaringen en dus geen objectieve bewijswaarde heeft wat betreft de feiten die erin worden aangehaald.

Omwille van alle bovenstaande redenen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van uw familie in Egypte. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u niet op uw familiaal netwerk zou kunnen rekenen bij een terugkeer naar Egypte.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte. Veiligheidssituatie van 7 oktober 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20241007.pdf) blijkt dat Egypte in het verleden te maken kreeg met twee grotere golven van geweld: enerzijds de terreuraanslagen op het vasteland, en anderzijds een jihadistische insurrectie in Noord-Sinaï.

Verschillende “historische” terreurorganisaties die in het verleden aanslagen hebben gepleegd op het Egyptische vasteland, zoals Gama’a al-Islamiyya, Hassm, Leewa al-Thawra en Al-Mourabitoune, blijken heden niet meer actief te zijn en geen operationele activiteiten te ontplooien. De Egyptische politie en veiligheidsdiensten zijn er immers in geslaagd een aanzienlijk aantal terroristische cellen te ontmantelen, in die mate dat het geweld op het Egyptische vasteland op een historisch laag niveau is teruggefallen.

Ongeveer tien jaar lang, van 2011 tot 2021, werd Noord-Sinaï geteisterd door een insurrectie van de terreurgroep Wilayet Sinaï, jihadistische rebellen die zich vanaf 2014 affilieerden met de terreurgroep van de

Islamitische Staat. Een combinatie van een doorgedreven counterinsurgency-strategie door het leger, allianties met lokale tribale militieën, en in het laatste stadium van het conflict, het nemen van amnestiemaatregelen, heeft het Egyptische regime echter in staat gesteld om de activiteiten van Wilayet Sinaï in het gebied vrijwel volledig te elimineren. Vanaf 2021 begon Wilayet Sinaï uiteen te vallen, waarna de voornaamste leider van Wilayet Sinaï, Abu Hamza al-Qadi, zich in het najaar van 2021 overgaf aan de Egyptische veiligheidsdiensten. In februari 2023 verklaarde president Sisi dat het terrorisme in Sinaï verslagen was en het conflict daarmee beëindigd.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau sinds de laatste jaren, voornamelijk sinds het najaar van 2023, zowel in Noord-Sinaï als in de rest van Egypte, significant gedaald is. Heden is het geweld tegen de burgerbevolking bijna tot nul herleid en worden er nog nauwelijks terroristische incidenten opgetekend door ACLED. Wat betreft het actuele geweld, zijn er meldingen van hardhandig optreden van de politie en de veiligheidsdiensten tegen opposanten en sektarische incidenten gericht tegen de christelijke gemeenschap.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er in Egypte actueel een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Egypte een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet positief ombuigen. De eerste pagina van uw Egyptisch paspoort, uw geboorteakte, uw identiteitskaart tonen uw Egyptische nationaliteit en afkomst aan, elementen die hier niet onmiddellijk betwist worden. Uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon tonen louter aan dat u in Griekenland bent gehuwd met uw man en dat u in België een zoon hebt gekregen. De Griekse beslissingen van de Griekse asielinstanties tonen aan dat u een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, een negatieve beslissing hebt gekregen en in beroep gegaan bent. Dit zijn eveneens elementen die hier niet ter discussie staan.

De overige door uw man neergelegde documenten kunnen deze beslissing evenmin wijzigen. De Palestijnse documenten die hij neerlegt hebben betrekking op zijn identiteit en afkomst en op de identiteit en afkomst van zijn familieleden, elementen die hier niet onmiddellijk betwist worden. De overlijdensakte van zijn moeder bevestigt haar overlijden. Het uittreksel met uw persoonsgegevens en de geboorteakte van jullie zoon staven jullie verklaringen betreffende jullie familiesamenstelling.

Tot slot stuurde uw man nog een opmerking door bij de inhoud van zijn persoonlijk onderhoud. Hiermee werd rekening gehouden, maar ze is niet van die aard dat ze iets verandert aan de inhoud van jullie beslissingen. Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot, K. M. K. A. ((...), O.V. (...)) werd niet ontvankelijk geacht door het CGVS. Uw echtgenoot beschikt namelijk al over een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert gespreid over twee middelen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Ze volhardt in haar vrees ten aanzien van haar familie wegens haar huidig huwelijk en wijst daarnaast op haar profiel als zijnde een vrouw met verwijzing naar algemene informatie omtrent discriminatie van vrouwen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke

bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Egypte een vervolging door haar familieleden wegens haar relatie met haar echtgenoot van Palestijnse origine.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Egypte een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Bij een terugkeer naar Egypte vreest u uw familie. U bent buiten hun wil om met een Palestijn getrouwd en jullie hebben ondertussen samen een kind gekregen. U kan er niet rekenen op de steun van uw familie en jullie hebben besloten om zich in België te vestigen. Tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en vaagheden leiden er echter toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient opgemerkt dat u vage en weinig waarschijnlijke verklaringen aflegt over wanneer en de manier waarop uw ouders uw relatie met uw man te weten kwamen. U stelt dat uw ouders vijf à zes maanden na het begin van jullie kennismaking van jullie relatie wisten (CGVS, p. 8). Uw moeder betrapte u terwijl u aan de telefoon met hem aan het babbelen was en waarschuwde u meermaals (CGVS, p. 8). Ze zei dat u meteen moest stoppen en dat zij het anders aan uw vader zou vertellen (CGVS, p. 8). Hoeveel keer ze u waarschuwde kan u niet zeggen (CGVS, p. 9). Gevraagd om een ruime inschatting te maken, verklaart u dat u ondertussen al lang hier bent en u kan het zich niet goed meer herinneren (CGVS, p. 9). Gevraagd vanaf wanneer uw vader op de hoogte was, antwoordt u niet op de vraag (CGVS, p. 9). Uiteindelijk stelt u dat uw vader misschien een maand nadat uw moeder ervan wist, op de hoogte was (CGVS, p. 9). Gevraagd hoelang u daarna nog in Egypte bleef, antwoordt u niet op de vraag. Wanneer u diezelfde vraag opnieuw wordt gesteld, zegt u dat u nog ongeveer een maand in Egypte bleef (CGVS, p. 10). Dat u dergelijke vage verklaringen aflegt over de oorzaak van uw vertrek uit Egypte en het verlaten van uw familie, is maar weinig aannemelijk en doet twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen.

Voorts roepen uw verklaringen over de reactie van uw ouders op uw relatie ernstige vragen op. U stelt dat mentaliteit in de regio waar u woonde bijzonder conservatief is, dat het volgens jullie tradities en gewoontes uitgesloten is dat u als Egyptisch meisje met een buitenlander zou trouwen en dat u enorm onder druk werd gezet om de relatie te beëindigen (CGVS, p. 7). De acties van uw ouders die u beschrijft tonen dit echter niet aan. Zowel u als uw echtgenoot verklaren dat jullie dagelijks contact hadden, soms meerdere keren per dag (CGVS, p. 7 en p. 8; CGVS 24/25300, p. 20). U kon hem telefonisch spreken toen u thuis zat om te studeren op uw kamer (CGVS, p. 8). Nadat uw moeder u betrapte had bleef u uw telefoon gebruiken om met uw man te praten (CGVS, p. 9). Gevraagd of u uw telefoon mocht houden nadat u betrapte werd, zegt u dat ze op een gegeven moment uw telefoon had afgenomen maar dat u achter haar rug toch uw telefoon gebruikte om met uw man te praten (CGVS, p. 9). Als uw moeder even buitenshuis was gebruikte u de gelegenheid om uw telefoon te gebruiken (CGVS, p. 9). Ook nadat uw vader op de hoogte was, kon u uw man nog contacteren (CGVS, p. 11). U had al sinds 2022 een paspoort omdat u verder ging studeren in het buitenland en een studiebeurs ging aanvragen (CGVS, p. 11 en p. 12). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere uitspraken wat betreft het conservatief klimaat waarin u leefde, stelt u dat het goed meevalt wanneer het op onderwijs aankomt maar dat het een ander verhaal is wanneer het over relaties gaat (CGVS, p. 12). U kon zonder enige problemen het huis verlaten en het openbaar vervoer nemen om van Asyut naar de luchthaven van Caïro te gaan (CGVS, p. 14). U stelt louter dat uw ouders niet thuis waren en dat het een zestal uur duurt om van Asyut naar Caïro te gaan en dat uw vader niet kon weten dat u de provincie Asyut had verlaten (CGVS, p. 14). Dat u als meisje uit een conservatieve familie dergelijke vrijheid genoot, ook nadat u al betrapte was geweest op contact met een buitenlandse jongen, is maar weinig plausibel.

Daarnaast zijn uw verklaringen met betrekking tot de uithuwelijking vaag, weinig waarschijnlijk en tegenstrijdig met de verklaringen van uw echtgenoot. U stelt dat uw vader u sloeg, u niet verder liet studeren en u als reactie op uw relatie probeerde uit te huwelijken aan een andere man, M M. (CGVS, p. 9). Gevraagd wanneer hij u probeerde uit te huwelijken, stelt u dat dit gebeurde niet zo lang nadat hij op de hoogte was geraakt van uw relatie (CGVS, p. 9). Uiteindelijk stelt u dat het niet zover is gekomen en dat uw vader M M er eigenlijk niet op had aangesproken, maar dat hij dat van plan was (CGVS, p. 9 en p. 10). U zou daarop contact hebben opgenomen met uw man en hem alles verteld hebben, onder andere het feit dat uw vader u wilde uithuwelijken aan iemand anders, waarna hij voorstelde om het nodige te doen zodat u Egypte kon verlaten (CGVS, p. 10). Uw man daarentegen stelt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat er geen andere huwelijkskandidaten waren en dat er geen plannen waren om een huwelijk te arrangeren (CGVS 24/25300, p. 20). Dat jullie verklaringen hierover tegenstrijdig zijn haalt de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit.

Verder is het bijzonder opvallend dat u stelt dat niemand van uw familie op de hoogte is van uw huwelijk (CGVS, p. 13), terwijl uw echtgenoot verklaart dat hij uw vader contacteerde om te zeggen dat jullie getrouwd waren (CGVS 24/25300, p. 8) en dat jullie bedreigd werden door uw familie als gevolg van dit huwelijk (CGVS 24/25300, p. 8 en p. 9). Volgens uw echtgenoot dreigde uw vader ermee om mensen naar jullie te sturen om u van uw echtgenoot te doen scheiden (CGVS 24/25300, p. 8). Uw echtgenoot stelt ook dat een vriend van hem op een bepaald moment getuige was van een telefoongesprek tussen hem en uw familie, waarbij door uw vader bedreigingen geuit werden (CGVS 24/25300, p. 21). Uw man legt een getuigenis neer van deze vriend. Op geen enkel moment vermeldt u echter enige bedreigingen van uw familie na uw vertrek uit Egypte. U stelt louter dat er geen contact meer is tussen uw ouders en uzelf sinds uw vertrek uit Egypte (CGVS, p. 5). Dat jullie verklaringen op dergelijke essentiële punten niet overeenkomen, is bijzonder vreemd en doet vermoeden dat u de werkelijke toedracht van uw vluchtmotieven tracht te maskeren. De getuigenis van de

vriend van uw man verandert hier niets aan aangezien die volledig gebaseerd is op zijn eigen verklaringen en dus geen objectieve bewijswaarde heeft wat betreft de feiten die erin worden aangehaald. Omwille van alle bovenstaande redenen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van uw familie in Egypte. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u niet op uw familiaal netwerk zou kunnen rekenen bij een terugkeer naar Egypte."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster volhardt in haar vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS en meent dat de vastgestelde tegenstrijdigheden uit hun context zijn getrokken zodat er meer overeenkomsten zijn dan verweerder voorhoudt doch brengt met dergelijk betoog en met haar loutere bekritisering van verweerders appreciatie geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de stukken van het dossier.

Waar in het verzoekschrift met verwijzing naar algemene informatie wordt aangehaald dat vrouwen als "lagere klasse" worden gezien en nog steeds worden gediscrimineerd, moet in de eerste plaats vastgesteld worden dat in casu geen informatie wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het louter behoren tot de sociale groep van de vrouwen volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat er in Egypte sprake is van systematische vervolging tegen vrouwen, waardoor in dit verband individuele elementen dienen aangereikt te worden om een vrees, als vrouw, te concretiseren.

Hierbij moet evenwel in de eerste plaats herhaald worden dat verzoeksters vluchtrelaas en vrees ten aanzien van haar familie ongeloofwaardig werden bevonden en zij in de gegeven omstandigheden nalaat concrete indicaties aan te brengen waaruit kan blijken dat zij persoonlijke problemen zou kennen. De Raad stipt voorts aan dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij een zelfredzame, geschoolde, gezonde vrouw is en dat zij wel degelijk bewegingsvrijheid had in Egypte en reeds sinds 2022 een paspoort had omdat ze verder ging studeren in het buitenland en een studiebeurs ging aanvragen (Verklaring DVZ, p. 11; persoonlijk onderhoud, p. 6, 11, 12, 14).

Dat verzoekster, omwille van haar vrouw-zijn, nood heeft aan internationale bescherming kan in de gegeven omstandigheden geenszins blijken.

De Raad beklemtoont ten slotte dat de door verzoekster op het CGVS neergelegde documenten en overgemaakte opmerkingen geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

Volledigheidshalve stipt de Raad samen met verweerder nog aan dat het beschermingsverzoek van haar echtgenoot door het CGVS niet ontvankelijk werd verklaard op 20 oktober 2025 wegens zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland. Bij arrest nr. 346 716 van 18 mei 2026 verwierp de Raad het beroep van verzoeksters echtgenoot ingediend tegen voormelde beslissing van 20 oktober 2025 in diens hoofde.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekster. De Raad meent bijgevolg dat verzoekster dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Egypte en de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de beschikbare objectieve landeninformatie door de Raad overgenomen.

Op basis van het geheel van de voorliggende informatie kan samen met de commissaris-generaal geoordeeld worden dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld, waardoor de gebeurlijke confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan

om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geenszins pertinente elementen bij in het kader van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop verweerders analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.9. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU